

Szia!

Ebben a betekintőben a Psszt! Csoda vagy!
című könyv teljes tartalomjegyzékét és az
első jónéhány oldalt találsz. Jó szórakozást!

Ha tetszik, a könyvet itt tudod megszerezni:

<https://shop.vamosrobi.com/psszt-csoda-vagy>

A blue, handwritten-style signature that reads "Vámos Robi". The letters are connected and have a fluid, cursive appearance.

*Minden csodabogárnak kell valaki, aki megérti.
Valaki, aki elfogadja őt olyannak, amilyen. Még
akkor is, ha ez a csodabogár kimondottan fura!
Ez a könyv a valóságban is elhangzott
párbeszédeken keresztül tanít meg Téged és
gyermeked arra, hogy **lehetsz bátran önmagad!***

Kik a Gyémántbogarak?

Ez nagyon egyszerű:

Csodabogár + bátorság = Gyémántbogár

*Ismerd meg a Gyémántbogarak világát és vele
egy egészen különleges, elfogadó és mégis
irányba állító, nagyon igazi hangulatot!*

Vámos Robi

gyemantbogar.hu

Vámos Robi kisgyermek kora óta rajzol és sosem hagyta abba. Ezt nagyon jól tette, hiszen ez juttatta el a gyerekekhez, a gyerekek lelkéhez. Közel hatszáz iskolai osztálynak tartott rendkívüli rajzórát és több, mint hatszáz egyéni tanítvánnyal dolgozott már. Coachként, előadóként járja az országot, alkot és alkotásra buzdít. Szívből vigyáz a gyerekekben rejlő kincsre és segít még jobban előcsalogatni azt. Robi Gyémántbogár programja művészelkekről, alkotásról, önismeretről, önbizalomról szól és még valami fontosról: a szeretetről.

*“Azt adod nekem, ami kell, pedig én sem tudom
mi kell nekem. És én azt adom neked, ami kell,
pedig te sem tudod, mi kell neked.”*

Tartalomjegyzék

Ajánlások

Előszó

Ki írta ezt a könyvet és miért érdemes elolvasni?

Kik és milyenek a Gyémántbogarak?

Hogyan és miért született ez a könyv?

Fura vagy nem fura?

Kinek kell, hogy tetszen?

Hiányzol

Mindenki gáz

Olyan semmilyen

Könnyes a szemed?

Nincs olyan, hogy elrontottam!

— eddig tart ez a betekintő —

Van kedved rajzolni?

Nem játszik velem senki

Én miért nem beszélhetek csúnyán?

Mindenki

Unom a matekot

Azon agyalok, hogy

Hájas hemüveg

A vagy B?

Csúnya vagyok

Nekiállsz?

Csapkodok, dobolok

Mikor találkozunk?

Kivagyok

Na most mi van?

Rám mindig várni kell

Halk mimóza

Mitől félsz?

Lófej tízesre

Én elég különleges vagyok?

Mondjuk jó lett volna, ha...

Elefánt a durciboltban
Mit csinálsz utána?
Bolond vagyok
Mi van, ha szr lett?
Nem vagyok jó semmiben
Szavalóverseny. Fosol?
Fáradt vagy a hülyéktől?
Mizu?
Most az jön, hogy... érzed?
Nem depizhetek. Most.
Ennek nincs értelme?
Nem tudom
Próbáltam már
Muszáj hazamenned?
Záróakkord
Itt nincs vége, de fuss el véle

Ajánlások

"A könyv olvasása közben folyamatosan fülig ért a szám. A leírt párbeszéddek szinte filmszerűen játszódtak le a fejemben. Varázslatos látni, Robi hogyan tudja néhány jól irányzott kérdéssel és tiszta, szívből jövő elfogadással átformálni a szereplők viszonyulását a számukra annyira nehéz helyzetekhez. Olyan fontos gondolatokat mond és mondat ki a gyerekekkel, amik mindannyiunk életét jelentősen megkönnyíthetik. Ezeket a beszélgetéseket az ember időről időre elő fogja venni, mert mindig más fog belőle előragyogni.

A két személyes kedvencem a NOHE - lásd a könyvben - és a „furának/bolondnak lenni jó”. Mindegyik nagy igazság, amit már az én gyerekeim is magukévá tettek.

Robi tudása és kristálytisza szeretete teszi lehetővé azt, hogy a gyerekek - és nem csak ők - megtalálják és vállalják önmagukat úgy, hogy mások számára is ragyogó kincsek legyenek.

Olvashatod egyben, párbeszédenként vagy csak az idézeteket – mindegy. Garantáltan jobban fogod érezni magad tőle."

Szabó Eszter, klinikai szakpszichológus

www.dilidoki.com

"Tudod, van olyan, hogy filmet nézel egy zseniről, úttörőről, csodabogárról, aki sokat tett azért, hogy a világ valamilyen formában jobb legyen. Van olyan, hogy kifejezetten megérint valakinek a munkássága és azt kívánod bár csak részesülhettél volna benne személyesen.

Robi munkássága ilyen. Különc, időnként meghökkentő, miközben nagyon mély és igaz. Mikor ezt a könyvet olvasod, ott ülsz mellette és része vagy a varázslatnak. Mert nem tud nem így lenni. Nevetsz, sírsz, rádöbbersz, megértesz, elfogadsz. Magad és mások. És ez csodálatos. “

Bartyik Kata

“Vajon jól nevelem? Mindent megadok neki, amire szüksége van? Szigorúbbnak kellene lennem? Az is lehet, hogy túlságosan félttem? - szülőként folyton kattog az agyunk, hogy jól tettük-e, amit tettünk, és keressük a hibákat, amiken változtatni akarunk. De mi lenne akkor, ha elhinnénk végre, hogy úgy vagyunk jók, ahogy vagyunk? Ha nem

*zakatolnának a gondolatok a fejünkben,
hanem csak egyszerűen figyelénk a
gyerekeinkre? Vámos Robi ebben a
könyvben ezt mutatja meg nekünk,
anyáknak, de apáknak, tanítóknak,
óvónőknek, tanároknak, mindenkinek, aki
találkozik a saját gyémántbogaraival, akiből
csakis az őszinte elfogadással és szeretettel
tudjuk kihozni a csodát.”*

Csesznák Anikó, rádiós műsorvezető

Előszó

Sokan nem tudják, mi is az, amit csinálok.
Rajz? Beszélgetés? Valami gond van a
gyerekekkel, ha hozzám “kell” jönni? Hogy és
miért lettünk hirtelen ennyire barátok? Jó
ez?

A főhős Kata - íme, ahogy ilyenkor alakulnak
a dolgok a szülőkből:

1. Minek ez? Megint valami marhaság.
2. Ja ez ilyen pszicho izé?
3. Most akkor rajzolnak vagy mi? De tud rajzolni. Akkor minek?
4. Na. Szép lett, ügyes vagy, kislányom.
5. Kedves Robi! Köszönjük az órát! Küldöm a rajzot. Neked is van rajta egy meglepetés!
6. Jól van kislányom, rendben, majd megyünk megint.
7. Kedves Robi! Gondoltam megosztom veled. Kata ma ötös matekdolgozatot hozott haza. Már egy éve nem volt ilyen. Azzal

hozta, hogy “anya, nem lett hibátlan, de ötös lett!”.

8. Kedves Kata! Gratulálok, mondtam, hogy csoda vagy!

9. Robi, a tesót is vinném hozzád. Lehet? Szerintem jó lenne neki is.

10. Kata üzeni, hogy akar menni megint, csak nem tudja, hogy mehet-e. Mondtam neki, hogy biztos szívesen látod.

11. A férjem nagyon kritikus típus. Ma azt mondta: “ez a fickó nem százazas, de nagyon kell nekünk”. Remélem nem baj, hogy ezt leírtam.

12. Szia Kata! Örülök, hogy ismerhetlek.
Három év telt el és mintha öt perc lett volna.
Örülök, hogy anyukádék kibékültek.

13. Most mi megyünk hozzátok, vagy ti
jöttök? Mit süssünk?

14. Kata tudna vigyázni Virágra délután?

15. Csend... Robi, akkor ez ilyen pszicho
izé? (nevet)

16. Igen. Akarsz beszélni róla? :)

Ki írta ezt a könyvet és miért érdemes elolvasni?

1978-ban születtem. Az első húsz évemről is tudnék mesélni, de inkább ugorjunk: igazán 2001-ben, egy tolna megyei kis településen kezdődött minden. Hogy az egyetem mellett megéljek, dolgoznom kellett. Mivel ez is kevésnek bizonyult, matematika korrepetálást vállaltam - házhoz menősen. Hamar rájöttem, hogy ez több, mint matek. A gyerekek még hamarabb. Szerették, és sokan a matekot is megszerették. Végül mégis elmentem gépésznek - mert "ha már ezt tanultam". Lehúztam jópár évet a szakmában. Tetszett, de volt tovább. A rajzok felé. Közben - tíz év elteltével is - néha megcsörrent a telefon, hogy vállalok-e matekozást. Nem vállaltam, régen volt. És nem láttam a fától az erdőt! Nem láttam, hogy ez az utam. Még nem

láttam, hogy abban vagyok a legjobb, hogy kihozom a gyerekekből, ami bennük van, csak nem hiszik el eléggé.

2011-ben kezdtem el Táblácskákat készíteni - azóta a Táblácska önállóvá vált. Sok színező is készült és ezek bekerültek az iskolákba. Aztán egyszercsak azon vettem észre magam, hogy rajzórát tartok Cegléden. És ez nem rajzóra volt. A gyerekek kinyíltak. Miért? Ki tudja. 2012-ben tanultam ki a coaching szakmát - ez végülis edzést jelent. Fejben. Nem mondom meg, mit csinálj, de kérdésekkel rád tudlak vezetni, hogy magad jöjj rá, mit kell tenned és mi a megoldás. Cegléden ez nagyon működött a gyerekeknél. És végül, több rajzpályázat szervezése után oda jutott mindez, hogy a gépészetet immár tíz éve félretéve, közel hatszáz iskolai osztálynak

tartottam rendkívüli rajzórát és több, mint hatszáz egyéni tanítványnak egyéni foglalkozást. Az időmet javarészt ez teszi ki az alkotáson kívül. A gyerekek inspirálódnak és inspirálnak is: együtt és külön is alkotunk. Magam is kicsit fura vagyok és vonzom a furákat. Magukra találnak mert itt megértik őket. Mindig jelen van egy amolyan “végre” érzés. Hogy “végre” megtaláltam azt, aki elfogad és megért. Mindez nekem is erőt ad: szeretem oda tenni az energiám, ahová a leginkább érdekes.

A tervem egy pozitív hangulatú alkotó- és élményközpont kialakítása, ahol kiállításokat, bemutatókat, előadásokat tudunk szervezni és ahova el lehet jönni és tölteni. És persze folytatom az országjárást: szerintem nagy szükség van milderre.

Amikor ezeket a sorokat írom, 42 éves vagyok és Dunakeszin élek a családommal: feleségemmel, Anitával, Virággal (9) és Petivel (éppen ma 12 éves).

Kik és milyenek a Gyémántbogarak?

Gyémánt + Csodabogár.

Így született a “Gyémántbogár” szó.

Különleges, de nem mer igazán ragyogni, mert valakinek esetleg ez nem tetszik. De kap egy nagy adag erőt és már működik is. Ajándékká válik.

Hadd idézzem a lexikont:

Gyémántbogár: *Gyémánt + Csodabogár.*

Eleinte rejtőzködő életmódot folytató, csillogásáról még nem tudó vagy csillogását elfedni próbáló zsenge életkorban leledző emberke. Különös ismertetőjegye, hogy felfedezése után felhagy a rejtőzködéssel és csillogó röpképződményeit kibontva szárnyalásba kezd. Megerősödik és elfogadja

önmagát. Tehetsége kivirágzik. Bátorságot merít saját sikerélményeiből. Önmaga lesz, előbújik, és ajándékká válik saját maga és környezete számára. Leküzdi a félelmeit és elhiszi, hogy a különlegességével és furcsaságával együtt lehet őt nagyon szeretni. Ezáltal a még rejtekező Gyémántbogaraknak is bátorságot és erőt ad és példát mutat. Előfordul az ország bármely pontján, oktatási intézményekben, családi környezetben. Figyelemmel, őszinte érdeklődéssel, törődéssel, szeretettel és dicsérérettel táplálkozik. (Forrás: Dr. Szántay-Vámos: Bogárológiai lexikon)

Mindenkiben ott van a csodabogár. Csak meg kell keresni, és meg kell erősödni – önmagunkként. Akkor is, ha az élet akadályokat vagy ellenségeket sodor elénk.

Minden csodának kell valaki, aki megérti és elfogadja.

Valaki, aki megtanítja neki, hogy hogyan fogadja el azokat, akik nem fogadják el.

Valaki, aki megerősítést ad, hogy ő így csodálatos és így, önmagaként kincs.

Ez a valaki szeretnék lenni azok életében, akik hozzám fordulnak.

Mert ha mindenkinek meg akar valaki felelni, akkor végül magának nem fog megfelelni. A legjobb önmagunknak lenni és megtalálni azokat, akik elfogadnak még akkor is, ha azok vannak többen, akik nem fogadnak el.

“Köszönöm amit adtál nekem, hogy most már tudom hogy bármire képes vagyok, csak akarnom kell, és hogy lehetek más, mert az nem rossz, ha valaki más. Őszintén szólva Robi kezdem megtalálni a világot. Rájöttem hogy sok rajzzal másoknak akartam bebizonyítani hogy én igenis

le tudom rajzolni de rájöttem, hogy igen, szép, szép, büszke vagyok magamra, de nem egyedi nem én vagyok nem az én világom nem látom magam a képből. És én igenis büszke vagyok a mosolygó pálcika emberre amit rajzolok - eddig lenéztem azt, aki csak pálcika embert rajzol. A könyved (Minden sikerül) hihetetlen mennyire megfogott pedig 2 éve a tankönyveimen kívül egy könyvet sem vettem a kezembe. Annyira másképp látom a világot és ez annyira jó hogy valami hihetetlen. Mindig próbálom kifelé a kemény oldalam mutatni de rá jöttem hogy belül a béka feneké alatt volt az önbecsülésem mielőtt nem kezdtem el hinni abban, hogy bármi sikerülhet. Nem mondom el most már naponta többször hogy dagadt vagyok, nem azt mondom a rajzomra ha nem úgy sikerül, hogy ez borzalmas hanem hogy legközelebb jobb lesz. És mindig eszembe jutnak a mondataid versed sorai mikor picit valami lehúz aztán mosolygok egyet és

tudom, hogy bármi sikerülhet csak tennem kell érte. És rájöttem, hogy te is fura vagy én is de ez nagyon is jó. :)”

Nagy Kíra Maja (13)

Nos, igen. Erről van szó.

Minden gyerek különleges. És így is vannak, akik kilógnak a sorból. Legalábbis ezt gondolják.

Ők a csodabogarak. Ők a Gyémántbogarak. Megmutatom nekik, hogy lehet, hogy a sorral van baj – és mindezt el lehet fogadni.

Mert mindenkiben ott van a művész, aki megértésre vágyik. Aki értő közönségre vágyik. Nem az értetlenkedőket kell meggyőzni: meg kell találni azokat, akik megértenek minket, mert számukra éppen mi lehetünk a legnagyobb ajándék!

Segítek a gyerekeknek, hogy bátran önmaguk lehessenek – akkor is, ha esetleg mások szerint túlságosan “furák”.

Segítek nekik elfogadni, hogy bizony sokan vannak, akik mintha nem lennének furák – de egyáltalán nem baj, ha az embert nem mindenki érti.

Segítek a szülőknek, hogy jobban megértsék “fura” gyermeküket.

Megmutatom nekik, hogy a felnőttek is ragyogó gyerekek legbelül. Segítek nekik elfogadni a legkülönlegesebb fura dolgokat is. Megmutatom, hogy mi a leginkább működő elismerés, amit a szülők gyermeküknek adhatnak.

Fura vagy nem fura?

Nem kell senkit sehová sorolni. Ezt mindenki maga dönti el. Érti. Ha nem érzi magát

furának, lehet, hogy más annak látja. Csak lazán. Furának lenni nem kiváltság – és nem ciki nem furának lenni. Csak önmagunk legyünk, ennyi a lényeg.

Ha valaki nem ért, az nem azért van, mert Te FURA vagy.

Azért van, mert nem érthet mindenki. És ez így van rendjén.

És Te nem azért vagy FURA, mert ki akarsz lógni a sorból. Hanem azért, mert így vagy ÖNMAGAD.

A célom visszaadni az elveszett vagy lerombolt önbecsülést. A Gyémántbogár Programról bővebben a www.gyemantbogar.hu oldalon olvashatsz, itt találsz az elérhető programokat is. Gyertek el bátran, sokaknak életre szóló élmény volt!

Hogyan és miért született ez a könyv?

Évek óta keresem a módját: hogyan tudnám megmutatni az embereknek, hogy milyen csodák történnek néha egy-egy Gyémántbogár foglalkozáson. Elmesélve nem az igazi. Novellában? Azt hiheti az olvasó, hogy ez egy kitalált történet. Volt, hogy annyira megérintett némely nagy találkozás, hogy festettem egy képet. Vagy verset, dalt írtam. Aztán a megoldás egyszerűbb lett, mint valaha gondoltam volna: A Gyémántbogár coaching találkozók és a rendkívüli rajzórák beszélgetései után sokszor úgy éreztem: ezt másoknak is hallaniuk kellett volna. Mi lenne, ha az olvasó egy kicsit “ott lehetne” velünk? Ezért kipróbáltam: lejegyeztem utólag néhány beszélgetést. Igyekeztem minél

pontosabban emlékezni az elhangzottakra, éppen ezért az ebben a könyvben leírt beszélgetések valóságosak, minimális színezést tartalmaznak csak. Néhány párbeszéd két párbeszéd egyben, mert úgy gondolom, így adja át az olvasónak azt a hangulatot, amit szeretnék vele átadni. Minden résztvevő hozzájárult a történet megjelenéséhez - a neveket azonban átírtam, hogy teljes biztonsággal tehessem közkinccsé ezeket a párbeszédeteket.

A párbeszédetek szereplői között akadnak kicsik és nagyok egyaránt. És olyanok is, akik szinte a legelső találkozástól örök barátta váltak: értjük és nagyon szeretjük egymást.

Az áttekinthetőség érdekében dőlt betűvel írtam az én részem, álló betűvel a beszélgetőpartnerét. A párbeszédetek maguk mesélnek: nem kell hozzájuk részletes

magyarázat. A történet és a tanulság is az olvasóban születik meg.

Jó szórakozást és sok tanulságot kívánok!

*“Egyetlen ember van, aki bármikor önmaga
lehet. Te.”*

Fura vagy nem fura?

- Robi, szerinted én fura vagyok?
- *Mi az, hogy fura?*
- Hát, hogy mély a hangom.
- *Az mély. Az nem fura.*
- És ha valakinek kék a haja?
- *Ilyet meg hol láttál?*
- Hát kék a hajad! (nevet)
- *Tényleg. Ez akkor fura?*
- Nem, nekem nem. Így ismertelek meg.
- *És ha most ismernél meg?*
- Akkor lehet az elején fura lenne.
- *Csak az elején?*
- Aztán megszoknám.
- *Szerinted én megszoktam, hogy mély a hangod?*
- Gondolom.
- *És akkor szerinted nekem fura a hangod?*
- Nem.
- *Akkor végülis min múlik ez?*

- Nem tudom. Idő?
- *Az lehet. Ha eleget látunk valami különlegeset, meg is unhatjuk. De mondjuk én nem unom a hangod.*
- Én néha igen.
- *Szeretnéd, ha más lenne?*
- Nem tudom, talán.
- *És ha én ezt a hangot akarom hallani, akkor hogy fogom hallani, ha a tiéd megváltozik?*
- Nem tudom.
- *Mi lenne, ha az maradnál, aki vagy és azzal lennél, akinek így vagy okés?*
- Jó ötlet.
- *Akkor marad a hang?*
- Marad. (mosolyog)
- *És fura?*
- Aha. Fura. És marad.

“Nem hiányzol. Várj, folytatom: Helyette boldogság van. Megnyugtat az a tudat, hogy létezel. Hogy vagy nekem. Ugye, hogy ez jobb, mintha hiányoznál?”

Kinek kell, hogy tetszen?

- Áhh, ez így nem jó.
- *Micsoda?*
- Ez. Nem adom így be.
- *Miért? Nem tetszik?*
- De. Jó lett.
- *Jobb, mint gondoltad?*
- Jobb. De a tanárnak nem fog tetszeni a téma.
- *Mi van, ha éppen neki fog segíteni, amiről írtál?*
- ...
- *Azért írtad, hogy tetszen neki vagy azért, hogy kiírd magadból, amit akartál?*
- Hogy kiírd.
- *Sikerült?*
- Igen.
- *Akkor add be.*
- De...
- *Kinek kell, hogy tetszen?*

- Nekem.
- *Akkor?*
- Oké. Beadom.

*“Ha mindig más miatt teszel valamit, lemaradsz
önmagadról. Csináld úgy, ahogy neked tetszik.
Mások véleménye az övék marad, nem a tiéd.”*

Hiányzol

- Hiányzol.
- *És az jó?*
- Nem.
- *Szerintem jó.*
- Miért lenne jó?
- *Sokan csak szeretnék, hogy valaki hiányozzon nekik.*
- Én nem szeretném. Én találkozni akarok veled.
- *Akkor lehet, hogy várod a találkozást?*
- Persze, hogy várom, ez milyen kérdés?
- *Mi a jobb? Várni a találkozást, vagy hogy hiányzom?*
- Várni.
- *Na ugye. Tudod milyen az, ha azt mondd, "hiányzom"?*
- Milyen?
- *Tökre olyan, mintha a hiányzás egy cselekvés lenne. Amit folyamatosan csinálni*

kell, és nagyon fárasztó.

- Várni is fárasztó.

- *Hm. Meddig szeretnél várni?*

- Semeddig.

- *Holnap ráérsz?*

- Igen. Reggel.

- *De hiszen az pár óra múlva van!*

- Igen.

- *Hm. Akkor most mi van?*

- Most várom, hogy te is ráérsz-e.

- *Mi lenne, ha inkább megkérdeznéd?*

- Ráérsz holnap reggel?

- *Rá. De már csak egy kérdés van.*

- Mi?

- *Addig azért hiányozhatok?*

- Hihi. Persze. De aludni fogok.

- *Az nem fárasztó, igaz?*

- Az neeeeem!

- *Akkor holnap nyolckor.*

- De nem bírok felkelni olyan korán.

- *Pedig héttől nyolcig várhatnál. Vagy hiányozhatnék.*

- Bolond vagy!

- *Te is. Akkor kilenckor.*

- Oké. Kilenckor.

“Sokkal könnyebb furaként elfogadni azt, aki nem ért, mint annak lenni, aki nem ért téged.”

Mindenki gáz

- Mindenki gáz az osztályban.
- *Mindenki?*
- Mindenki.
- *Te is?*
- (mosolyog) Az lehet.
- *Milyen, aki gáz?*
- Idiótán viselkedik.
- *Aham, ismerős. Szerinted tehát máshogy kellene viselkednie?*
- Igen.
- *És mégsem viselkedik máshogy?*
- Hát nem.
- *Ez szörnyű, nem? Szófogadatlan?*
- Ja.
- *Miért akarod, hogy más legyen mindenki?*
- Mert nem érzem jól magam.
- *Szekálnak?*
- Szoktak.

- *És változtatni szeretnél rajtuk, hogy ne szekáljanak, de nem sikerül?*
- Igen.
- *El tudod képzelni, hogy hirtelen megváltoznak, varázsütésre?*
- *Ütésre, az jó lenne!*
- *Nana.*
- *Megérdemelnék.*
- *Haragszol?*
- Igen. Mert idióták.
- *Mind?*
- Na jó, van, aki nem.
- *Akkor kikkel szeretnél inkább lenni? Az idiótákkal vagy akik nem azokkal?*
- Nyilván a normálisakkal.
- *És ki dönti el, hogy végül kivel tölti az idejét?*
- Hát én.
- *Akkor mi lenne, ha azokkal lennél, akik éppen nem idióták?*

- Okés.
- *Találsz ilyet?*
- Aha.
- *És ki lenne az?*
- A legjobb barátnőm.
- *Az előbb még mindenki idióta volt.*
- Ja, ő nem. (mosolyog)
- *Lehet, hogy van még, aki normális?*
- Van.
- *Na, haladunk. Akkor hajlandó vagy a normálisakkal körülvenni magad?*
- Persze.
- *Akkor hajrá, körülvetés indul!*

*“Ha úgy érzed, mindenki szürke, csak te vagy
színes, akkor jó helyen jársz: Mutass nekik
színt!”*

Olyan semmilyen

- *Ma milyen kedved van?*
- *Olyan... semmilyen.*
- *Az milyen?*
- *Semmilyen.*
- *Szerinted ha egy nagy dolog "semmilyen", akkor milyen ez a nagy dolog?*
- *Hát... nagy? (mosolyog, nyertem)*
- *Például. Akkor most neked milyen "semmilyen" dolgod van?*
- *Szürke.*
- *Milyet szeretnél?*
- *Kéket! (vigyor)*
- *Na jó, és ha nincs kék?*
- *Színeset.*
- *De most szürke?*
- *Az.*
- *A szürke az semmilyen?*
- *Hát igen. De végülis...*
- *Na, végülis mi?*

- Végülis a szürke az olyan, hogy abból még mindenféle lehet.
- *Mindenféle mi?*
- Szín.
- *Milyen szín lehet?*
- Bármilyen.
- *Akkor most amit semmilyennek érzel, az igazából szürke és akkor bármilyen színű lehet?*
- Igen!
- *Ez elég jó, nem?*
- De.
- *Na mit tudnál csinálni, hogy színes legyen az a szürke?*
- Rajzolok.
- *Szuper. És még?*
- Elmegyek biciklizni.
- *Egyre jobb. És még?*
- Találkozom a barátnőmmel.
- *Hű, ez már szinte szivárvány, nem?*

- Még a kék kell.
- *Hehe, mániád a kék, ugye?*
- Neked kék a hajad. És kellesz ide.
- *Jaj, imádlak!*
- Én is.
- *Mész akkor színesíteni azt a szürkét?*
- Naná! Holnap tali!

*“Jobb megtalálni azokat, akik elfogadnak, mint
állandóan győzködni azokat, akik sosem fognak
megérteni.”*

Könnyes a szemed?

- *Könnyes a szemed?*

- Nem.

- *Dehogynem. Látom. Csak nem látszik.*

- *Igazad van. Csak örülök, hogy itt vagyunk.*

- *Örülök az örömdnek. Nem kell
megmagyaráznod. Az én szemem is
könnyes.*

- *Látom. De nem azért, mert látszik.*

- *Szeretlek!*

- *Én is!*

*“Ami elsőre nem sikerül, az próba. Ami
másodszorra sem, az gyakorlás. Ami
harmadszorra sem, az tapasztalat.”*

Nincs olyan, hogy elrontottam!

- *Kész vagy?*
- Kész.
- *Hm. Nem mondok semmit. De te mondanál igaz?*
- Igen (görbül a száj).
- *Valami még kellene, hogy tetszen neked, amit csináltál?*
- Igen...
- *Színek?*
- Nem.
- *Vonalak?*
- Nem.
- *Egyenletesebb legyen?*
- Nem...
- *Hm. Szereted, ha tökéletes, amit csinálsz?*
- Igen.
- *És ha nem az, akkor kiakadsz?*
- Igen.
- *Most miért nem akadsz ki?*

- ...

- *Oké. Tudom mi a bajod veled. Számoljunk együtt háromtól visszafelé, és mutassunk oda, ami a bajod!*

- Rendben.

- *Akkor három... kettő... egy...*

Erre a kilógó vonalkára gondoltál?

- Igen (mosolyog).

- *Tök cuki vagy. Tudtam ám. Mert az ott zavar, mi?*

- Igen.

- *Akkor radírozd le.*

- De...

- *Figyi, ugye nem az a baj, hogy én nem szeretem a radírt?*

- De.

- *Nyugodtan szedd le azt onnan radírral. Arra való!*

- ...

- *No, így? Így már jó?*

- Igen!
- *Szuper. Akkor mi lenne, ha mindig úgy csinálnád, ahogy te szeretnéd, hogy neked tetszen?*
- Oké.
- *És elhiszed, hogy nem nekem kell tetszenie?*
- Hát...
- *Akkor elmondom. Nem nekem kell tetszenie. Neked talán. De ha neked nem tetszik, akkor sem baj. Azt úgy hívjuk, "gyakorlás".*
- Jó.
- *Tudod: NOHE. Nincs olyan, hogy elrontottam!*
- Igen (mosolyog).
- *Emlékszel?*
- Persze! Sosem rontok el semmit azóta.
- *Akkor ezt sem rontottad el, igaz? Csak még nem volt kész!*

- Igen.
- *Akkor most már kész?*
- Igen.
- *És tetszik?*
- Nagyon.
- *Jobb lett, mint gondoltad volna?*
- Igen!
- *Akkor nyertünk!*

Ha tetszik, a könyvet itt tudod megszerezni:

<https://shop.vamosrobi.com/psszt-csoda-vagy>